

32. POZNÁMKY

Kateřina Halamíčková

Mrznu na venek
A uvnitř mě také nic nehřeje
Pálím si jazyk heřmánkovým čajem,
Který si mě naučil pít ty
Na trable a bolesti

Tak proč se nic neděje?
Byla to politování hodná situace
A my si řekli, že tu vždycky budem pro sebe
Tak asi ne

Ptáš se, proč mrznu na lidi kolem sebe
A vlastně chápu, co tím myslíš
Já nevím, ale ty mě jistíš
Že jsem to nejhorší, co tě potkalo

A pak mrznu na venek
Protože je kurva zima
A zevnitř taky nic nehřeje
Protože jsem přimrzla na tebe

Moje máma

Šklebím se do zrcadla a přeju si být jiná
Jiná než ona
Ta, co jí mám tak ráda
A díky ní se na svět pošetile dívá

Myslím sebe a občas moji mámu
Slzami si rychlím cestu k ránu
Vždyť ona je taky jenom člověk
Říkám si pokaždé co mi pod nohy hází
kamení

To na tom, ale nikdy nic nezmění

Včera jsem si připadala jako ona

Klopýtat, třpytit se, zpytovat

Podkopávám si vlastní nohy s nadějí,
že to příště bude jinak...
taky bylo, bylo to jinak, bolelo to víc a já
litovala svého rozhodnutí. Chtěla jsem zářit.
Teď jsem upatlaná od třpytek, které nejdou
umýt, a tak musím čekat, než časem samy
opadnou.

Rodina

Přála bych si, aby rodina znamenala teplo.
Aby měla význam horkého čaje v mrazivém
dni, kakaa o Vánocích, rozdělaného ohně v
krbu v prosinci, líbezná vůně aromatických
svíček a polibků na přivítanou.
Přeji si, aby mi nebyla zima, když jsem doma.

Ztrácím věci

Při prvních dvou deci
Padaj ze mě věci
Většinou mé oblíbené
Občas slova – jako mám vás ráda
Ale taky zlaté prstýnky

Měla jsem ho ráda
Ten špičatý, který mi svetry rvával
Můj krásnej zlatej prsten

Těch slov nikdy nelituji
Maj svůj půvab
A kyselou chuť po vínu
Já rada bílé

Plný bazén

Ráda plavu
V moři
V tobě
V sobě

A tak chodím plavat do místních kaluží
Jsou plné hmyzu
Který mi tu radost zadluží
Nekonečným pohrdáním všech žížal a
komárů

Pak potopím poslední konečky vlasů a vše
okolo ztichne
A tak to mám ráda
Pak se topím
V moři v tobě
A především v sobě

Ztrácím v sobě

Pošlete pomoc
Špatně jsem odbočila
Na rozcestí vystlaném blízkostí
Nevděčnou pomíjivostí všedností

Chce se mi blít
Z tebe
Ale víc ze mě
Vrátit se už nemůžu, a tak budu chvíli bloudit

Díky, za zprávu... asi to tak mělo být už na
začátku
Ale když já tak hrozně chtěla to, co vidím v
tobě
Zachránit v sobě

“Zpráva byla doručena”

Plýtvám

Plýtvám slovy, časem a lidmi
Plýtvám sama sebou a tím nenaplněným
potenciálem
Co viděla jsem projít okolo
Vyplýtvala jsem extázi a života a už jsem
nechtěla být sama

Vyplýtvala jsem slova v čase
V čase plýtvala jsem slovy
A ten váš zsranej potenciál jsem měla
hledat spíš v sobě
Protože pak plýtvám lidmi, co za to fakt stojí

(why so aggressive)

Skála

Narazila čelem do útesu a divila se proč jí
bolí hlava
Zkusila to párkrát znova
Pořád stejná skála
A ona se furt bála

Když tu skálu neprorazí čelem
Nevydá se správným směrem
Bála se jít okolo
Bála se udělat krok zpátky

Zapomněla, že takhle funguji jen pohádky

Moře

Jako ze skla
Rozpadám se na zrnka písku
Pomalou, jako čelní sklo tvého vozu
Mapa prasklin narušila moji strukturu

Jak při autonehodě
Navržena, přesvědčena o tom, že bych ti
neměla ublížit
Přesto neúmyslně padla jsem ti do oka
Bohužel do slova
A poškrábala tvůj pohled na svět

Zbyly ze mě zrnka písku
Pošpinila jsem si ruce svými činy
Jen moře mě vždy přijme zpět

Vracím se ke starým poznámkám

Co kdyby existoval recept na život?
Od oka, podle chuti,
Skořici a špetku soli
Vše promíchat
Servírujte s čerstvou kávou pro lepší požitek

Jako bych písmem předbíhala čas
Když neznala jsem správnou tóninu slova
Šarlatánský věštila jsem si budoucnost

Občas musíš udělat něco čemu ještě úplně
nerozumíš, jen tak se poddat instinktu

Možná jsem si to jen moc přála
A možná jsem se vlastní představou nechala
svést do hloubi svoji duše
Občas musíš udělat něco čemu ještě úplně
nerozumíš, jen tak se poddat instinktu